

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 8. juni 2010
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2010-792-1337
Dok.: BBO41488

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1115 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. maj 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1115 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”I lyset af en sag, som sagen om 4-årige Adam, hvor faren får samvær hver anden weekend, selvom faren tidligere har bortført sønnen og hvor Udenrigsministeriet har været inde i sagen, bedes ministeren redegøre for myndighedernes rolle i sager af den karakter og hvilke kriterier, der ligger til grund for at vurdere, om et barn skal have samvær med en forælder, der tidligere har bortført barnet.”

Svar:

Justitsministeriet kan oplyse, at det er statsforvaltningerne, der træffer afgørelse om samvær, og at statsforvaltningernes afgørelser om samvær kan påklages til Familiestyrelsen.

Justitsministeriet finder det rigtigst ikke at kommentere den konkrete sag nærmere. Det bemærkes i den forbindelse, at Familiestyrelsen har oplyst, at sagen for tiden er under behandling i statsforvaltningen.

Det følger af forældreansvarslovens § 19, at et barn har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos. En afgørelse om samvær skal træffes ud fra, hvad der er bedst for det enkelte barn, jf. forældreansvarslovens § 4. Det betyder, at der skal ske en konkret afvejning af omstændighederne i hver enkelt sag, ligesom barnet skal inddrages i sagen, sådan at dets perspektiv og eventuelle synspunkter kan komme til udtryk.

Statsforvaltningen kan ved afgørelsen om samvær fastsætte de nødvendige bestemmelser i forbindelse hermed, jf. forældreansvarslovens § 21, stk. 1. Afgørelsen træffes ud fra en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder. Statsforvaltningen kan således som vilkår for et samvær bestemme, at samværet skal være overvåget. Overvåget samvær er alene tænkt som et vilkår, når der efter en konkret vurdering ikke er andre muligheder for at fastsætte samvær, og det samtidig vurderes at være bedst for barnet, at der er samvær. I en situation, hvor en samværsforælder tidligere har bortført barnet, eller hvor der er en bortførelsesrisiko, vil der således kunne fastsættes vilkår om overvågning. Et eventuelt vilkår om overvågning må dog ikke blive mere indgribende end nødvendigt i den konkrete situation.